

Full diocesà

21 de juny del 2026

p4 p5 p6 p7 —Reportatge sobre el viatge de Lleó XIV

p8 —Paraules del bisbe: Dues ciutats i dos amors

Gràcies!

El somni de Gaudí fet realitat.
La visita del Papa supera les expectatives

«Feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meva causa»

Diumenge XII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jeremies

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: "Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell." Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya.

»Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meva causa.

»Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal.»

(20,10-13)

Salm responsorial

Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

[68]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

(5,12-15)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic en la fosca digueu-ho a plena llum,

allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. No venen dos pardals per pocs diners? Doncs ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel.»

(10,26-33)

«I no tingueu por dels qui maten només el cos, però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos»

«En ell confio i no tinc por»

Andrey Castrillón, prev.

Seguir Jesús i parlar del Regne de Déu ens posa sovint en una situació compromesa. Sabem que el missatge de l'Evangeli troba resistències i que hi ha persones a qui incomoda aquesta manera de viure. Jesús coneix bé el nostre neguit. Per això ens repeteix tres vegades: «No tingueu por.» Són paraules que volen tocar la nostra fragilitat i recordar-nos que mai no estem sols davant les dificultats.

La fe ens demana de sortir a fora. El que hem après en la intimitat de la pregària, cal dir-ho ben alt, «des dels terrats». És cert que moltes vegades ens fa por ser reconeguts com a creients en un món en el qual gairebé no hi ha lloc per a Déu. Però és justament en aquest risc on descobrim que el Mestre és el nostre millor refugi.

Aquesta certesa ve de la providència de Déu. Ell està atent a cada detall de la vida, fins i tot a les coses que ens semblen més petites i insignificants. Si un ocell que cau a terra és important per al Pare, nosaltres ho som molt més. Ell ens coneix pel nostre nom i sap fins i tot quants cabells tenim al cap. Som valuosos als seus ulls. La nostra vida sencera descansa en les seves mans, que ens sostenen i cuiden.

Així, hem d'aprendre a confiar totalment en el Senyor. Cadascú sap quines pors l'aturen o quines inseguretats el fan callar. Es tracta, doncs, de cercar la força en Aquell que té cura de tot el que existeix. Només així podrem viure amb la llibertat dels fills de Déu i anunciar, amb senzillesa i claredat, la Paraula de Crist que omple la vida de veritable sentit.

La imatge

Jesús instrueix sobre la missió els Dotze en rotllana a sota d'un arbre. Proclamaran a plena llum i des dels terrats, sense gens de por, allò que han sentit. El recompte dels cabells o la venda de pardals representa la confiança a l'hora de l'acció.

A tothom qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel.

Crist amb els Apòstols
(Final del segle XVII - Principi del segle XVIII)

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

22 dilluns

—Sant Joan Fischer, cardenal mr.
—Sant Tomàs More, mr.
1R 21,1-16 / Salm 5 / Mt 5,38-42

23 dimarts

—Santa Alícia, mr.
2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 /
Salm 47 / Mt 7,6.12-14
Vigília: Jr 1,4-10 / Salm 70 /
1Pe 1,8-12 / Lc 1,5-17

24 El Naixement de Sant Joan Baptista

Is 49,1-6 / Salm 138 / Ac 13,22-26 /
Lc 1,57-66.80

25 dijous

—Sant Guillem, eremita
2R 24,8-17 / Salm 78 / Mt 7,21-29

26 divendres

—Sant Pelaï, noi i mr.
—Sant Josepmaria Escrivà de
Balaguer, fund.
2R 25,1-12 / Salm 136 / Mt 8,1-4

27 dissabte

La Mare de Déu del Socors
—Sant Ciril d'Alexandria, bisbe
Lm 2,2.10-14.18-19 / Salm 73 /
Mt 8,5-17

28 diumenge XIII durant l'any / Cicle A

—Sant Ireneu bisbe.
Col·lecta de l'Òbol de Sant Pere
2R 4,8-11.14-16a / Salm 88 / Rm
6,3-4.8-11 / Mt 10,37-42

Imatges i paraules d'uns dies inoblidables

Redacció

Agenollar-se davant de Déu i davant del proïsme

Per tant, aquí teniu una recomanació per a l'Espanya d'avui i de demà: que la religiositat que des de fa segles anima aquest país no sigui un museu del passat per visitar, sinó una escola de fe de la qual puguem beure també avui. Una escola que ens ensenyi a agenollar-nos davant de Déu i davant del proïsme, perquè ningú no pot agenollar-se davant del Senyor i menysprear el germà; una escola que ens ensenyi la gratitud de l'amor que es fa do, perquè circuli entre nosaltres i trenqui les cadenes de tot

egoisme; una escola de la qual aprenem que Déu és una presència real i que també nosaltres som cridats a ser presents en les situacions i en els desafiaments de la societat, a no fugir-ne, a comprometre'ns personalment en la construcció del bé comú (homilia de Corpus Christi).

La pastoral vocacional

La pastoral vocacional no es pot reduir a una simple recerca de números. Aquesta neix de comunitats vives, de sacerdots feliços, de famílies capaces de testimoniar la bellesa de la fidelitat, d'una Església

que sap mostrar amb senzillesa que seguir Crist no empobreix l'existència, sinó que l'eixampla. Allí on l'Evangeli és viscut amb alegria, servei i comunió, també la crida del Senyor pot tornar a ser escoltada com una promesa de vida (del discurs a l'Episcopat).

La dignitat inviolable de la persona humana

Aquest discerniment comença amb una afirmació fonamental: tota societat autènticament justa es construeix sobre el reconeixement de la dignitat inviolable de la persona humana. Aquesta

5 –Especial viatge apostòlic de Lleó XIV

dignitat precedeix qualsevol concessió de l'Estat i no pot quedar subordinada a consensos socials canviants ni als vaivens de les majories de cada moment. Pertany a tot ésser humà pel simple fet d'existir i, per això, ha d'orientar tot ordenament jurídic positiu (del discurs a les Corts).

Sigueu tots com una Bíblia oberta

Cal tornar a aprendre l'art espiritual de la cordialitat, sense el qual fins i tot l'anunci de l'Evangeli corre el risc de convertir-se en una repetició impersonal i, perdent eficàcia, deixar pas a la frustració i a la desconfiança. La bondat, encara que sigui la d'uns pocs, pot vèncer la por de molts. Sigueu per a tothom com una Bíblia oberta: que en els vostres rostres i en la vostra vida es pugui trobar la Paraula de Déu. L'amor, en efecte, és el llenguatge que fa que tothom se senti com a casa (del discurs a la comunitat diocesana al Bernabeu).

Ser màrtirs, ser testimonis

En un món esquinçat per les guerres i les divisions, en una societat cada vegada més fragmentada i individualista, volem ser «màrtirs», és a dir, testimonis i profetes d'unitat, d'acolliment, de concòrdia i de pau, fins i tot a costa de sacrificis i renúncies. Com la verge Eulàlia i tants altres màrtirs, volem respondre el nostre «sí», disposats, si cal, a morir a nosaltres mateixos, a perdre'ns per retrobar-nos, a renunciar al que és superflu per construir sobre allò que és essencial i que dura per sempre (paraula a la catedral de Barcelona).

No deixem mai de buscar, en el cor de la nit

No deixem mai de buscar, de qüestionar-nos i de dialogar, amb Déu i entre

nosaltres, també en el cor de la nit. Caminem junts en la fe que harmonitza la diversitat de les nostres idees i sensibilitats, per buscar la veritat que ens guia cap al bé comú, perquè aquest país sigui un espai acollidor per a tothom, on cadascú sigui respectat en la seva dignitat de persona i estimat per allò que és. Obrim-nos al do de l'Esperit, cercant el Senyor com Nicodem i acollint la llum del seu Evangeli, amb la certesa que experimentarem en nosaltres una vida nova, una presència que beneeix, un amor gratuït que ens ajudarà a passar de la nit a la llum. Perquè Déu vol que res no es perdi i ja des d'ara desitja donar-nos la vida eterna, per conduir-nos a la felicitat que no té fi (homilia a l'estadi olímpic).

Déu t'estima, però et somia millor

Us convido a continuar somiant el somni de Déu. A cadascun de vosaltres us dic: Déu t'estima tal com ets, però et somia millor! El Senyor ens permet a tots de començar sempre de nou, perquè ser humà i ser cristià no consisteix a no equivocar-se, sinó a créixer en

la capacitat de convertir-se, de pene- dir-se, d'esmenar-se i, sobretot, de re- conciliar-se i de perdonar (trobad a centre penitenciari de Brians).

Maria, Reina de la Pau

Demanem a Maria, Reina de la Pau, que ens ensenyi a renunciar a les paraules feridores, al judici immediat, a la murmuració i a les calúmnies. I que aprenguem a custodiar i a conrear l'amor en la família, entre els amics, en el lloc de treball, en les xarxes socials, en els debats polítics i en les comunitats cristianes, de manera que l'odi doni pas a l'esperança i a la pau (homilia a Montserrat).

Que la comunió sigui més forta que la divisió

Considerem també com la Verge Maria, a la mà dreta, sosté l'esfera del món, signe de la seva cura materna, perquè el món sencer té cabuda en el seu cor. Ella ens invita a reconèixer-nos germans i germanes, on ningú no quedi exclòs i on la comunió sigui més forta que tota divisió (homilia a Montserrat).

El Papa beneeix la torre de Jesucrist de la Sagrada Família

Redacció

La basílica de la Sagrada Família va viure una jornada històrica amb la celebració presidida pel Papa, que reuní milers de fidels, autoritats i representants de diverses confessions religioses per participar en la benedicció de la torre de Jesucrist, la més alta del temple projectat per Antoni Gaudí. En el dia del centenari de la mort del genial arquitecte, el Sant Pare va arribar al temple després d'un bany de masses pels carrers de Barcelona, que aplegà unes 120.000 persones segons la Guàrdia Urbana.

En la seva homília, Lleó XIV va destacar el significat espiritual de la Sagrada Família com a símbol d'unitat, de fe i d'esperança per a Barcelona, Catalunya i el món. Prenent com a punt de partença les paraules del salm «Senyor, sobirà nostre, que n'és, de glori-

ós, el vostre nom per tota la terra!», va convidar els presents a contemplar la grandesa de Déu a través d'aquesta obra arquitectònica excepcional.

El Pontífex va recordar que la basílica, consagrada per Benet XVI l'any 2010, és molt més que un monument. «És una obra encara en construcció», va afirmar, comparant-la amb la vida cristiana, que també és un camí permanent de creixement. Segons explicà, els creients són les «pedres vives» d'un edifici espiritual que té Crist com a fonament i culminació.

Durant la seva reflexió, el papa Lleó va insistir que és Déu qui construeix la seva casa en el cor de les persones. Comentant el passatge bíblic del rei David, va recordar que l'ésser humà no ofereix un lloc a Déu, sinó que és

Déu qui ofereix un lloc als homes i dones dins el seu amor. Aquesta promesa es realitza plenament en Jesucrist, a qui va presentar com a font de perdó, salvació i vida nova.

Un dels moments més destacats de l'homília va ser la seva ferma defensa de la pau. «No podem creure en Jesús i promoure la guerra. No podem creure en Jesús i matar l'innocent. No podem creure en Jesús i abandonar qui pateix», va afirmar amb contundència. Les seves paraules van ressonar amb força en un context internacional marcat per nombrosos conflictes i crisis humanitàries.

El Sant Pare també va posar en relleu el simbolisme de la creu que corona la nova torre de Jesucrist. Segons explicà, aquesta creu representa la victò-

7 –Especial viatge apostòlic de Lleó XIV

ria de l'esperança sobre la mort, dels últims que esdevenen primers i dels pecadors que troben la santedat. Va descriure la creu com un «estendard de caritat» que transforma un instrument de sofriment en un signe lluminós d'amor i redempció.

En referir-se a Antoni Gaudí, de qui enguany es commemora el centenari de la mort, el Pontífex va elogiar la seva profunda fe i la seva capacitat de convertir l'art en una forma d'evangelització. Va agrair igualment la tasca de tots els arquitectes, artistes, treballadors i benefactors que han contribuït a fer realitat aquesta obra única, definida com una «catequesi de pedra, llum i color».

Finalment, el Papa va exhortar els fidels a mirar cap a Crist per aprendre l'autèntic art de viure l'Evangeli. I concloué afirmant que la Sagrada Família és la torre més alta del món no per destacar entre els edificis humans, sinó perquè la seva creu il·lumina el camí del poble de Déu i esdevé un far d'esperança obert al Mediterrani i al conjunt de la humanitat.

Canàries: el drama migratori

La visita de Lleó XIV a les Canàries ha deixat algunes de les declaracions més contundents del seu pontificat. Des del moll d'Arguineguín, símbol de la ruta migratòria atlàntica, el Papa va denunciar la indiferència davant el drama humà que es viu al mar i recordà que «la dignitat humana no té passaport ni perd valor en travessar una frontera».

Una altra de les frases destacades va ser: «No ens podem acostumar a comptar morts», en referència als milers de persones que han perdut la vida intentant arribar a Europa. També va advertir que «Europa no pot proclamar la

defensa de la dignitat humana i acostumar-se que l'Atlàntic i el Mediterrani siguin cementiris sense làpides».

El Sant Pare va apel·lar igualment a la responsabilitat política i social, reclamant vies legals i segures per a la migració i un acolliment digne. «Els mi-

grants no sou números ni expedients», va afirmar, insistint que darrere de cada arribada hi ha persones, famílies i somnis que mereixen respecte. El seu missatge s'ha convertit en una de les crides més fermes a favor de la dignitat humana i la fraternitat pronunciades durant la seva visita a Espanya.

Dues ciutats i dos amors

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el paradigma tecnològic en què vivim, com a creients, hem d'afrontar els desafiaments que se'ns plantegen. Davant la rapidesa en què es desenvolupa la tecnologia som cridats a prendre posició ferma «per custodiar i valorar la magnífica humanitat que ens ha estat donada». Aquest és l'ensenyament clau de Lleó XIV en *Magnífica humanitas*. La postura del Sant Pare en aquesta encíclica és clara: oferir «elements essencials per a un discerniment moral i social que protegeixi la primacia de la persona, per tal que la intel·ligència humana sigui sempre, amb la seva consciència i llibertat, la que guiï les innovacions tècniques i n'estableixi amb responsabilitat l'ús i els límits» (97).

Delegar massa en la IA pot debilitar el judici personal i la creativitat

Certament que la IA pot ser una gran ajuda en molts aspectes de les necessitats humanes, però al mateix temps ens pot duu a «delegar massa i a cercar respostes ràpides debilitant el judici personal i la creativitat». Cal també tenir en compte l'impacte ambiental dels actuals sistemes d'aquesta tecnologia: requereixen gran quantitat d'energia i aigua, incideixen de manera significativa en les emissions d'anhidrid carbònic i consumeixen recursos de manera intensiva; sense oblidar el preu amb què, massa sovint, s'aconsegueixen els minerals necessaris per als dispositius que la utilitzen: explotació, conflictes, sang vessada.

La intel·ligència artificial, en quant producte de la tècnica, no ha pas de ser considerada com a moralment neutra, sinó que ens hem d'interrogar «sobre la mane-

ra com ha estat dissenyada i quina idea de persona i de societat queda inscrita en les dades i en els models que la guien». Pot ser una eina per a augmentar el poder del qui ja disposa de l'accés a les dades. D'aquesta manera poden «orientar informacions i consums, condicionar processos democràtics i incidir en les dinàmiques econòmiques en benefici propi, contradient la justícia social i la solidaritat entre els pobles». Per això és indispensable que l'ús de la IA vagi acompanyada de criteris clars i controls efectius.

En si mateixes, la ciència i la tècnica no poden ser rebutjades per l'humanisme cristià, sinó que les assumeix amb realisme, perquè són «un do que pot alleujar sofriments i oferir noves possibilitats, però han de romandre ordenades al bé comú, a la justícia, a la cura dels fràgils i de la creació». En el fons és la qüestió que ja plantejava sant Agustí en *La ciutat de Déu*, quan afirmava que en la història hi ha dues maneres de construir: «d'una banda, l'amor a Déu i al proïsme, i de l'altra, només l'amor a si mateix» (130).

